

novi ljubavni nered

*paskal brikner
alen finkilkro*

PRIČA O
RUŽIČASTOJ ROTKVICI I
CRVENOJ PUKOTINI

Pre svega dva tela ili, bolje rečeno, dva koda tako snažno upletena u ta tela da se brkaju s njima: muško telo, žensko telo, što ih dvojaki zakon različito nadgleda, simbolički zakon falusa, erotički penis, u stvarnosti jedan isti zakon koji upućuje na istu instancu. Dva tela koja su samo jedno, okamenjena u istome muževnom uzakonjenju zadovoljstva, ljubavi, naslade, to jest u religioznom verovanju u urođeno gledanje kroz prste želji i njenom predmetu.

Pre svega muškarac, koji želi da s povlastice neprikosnovene vlasti prede na povlasticu sladostrašca, naziva to »seksualnom revolucijom« i od svog mršavog kapitala (ejakulacija, sperma) pravi vrhunsku robu, novi novac u koji treba da se pretvore, s kojim treba da se porede, povežu svi libidinalni dometi. Muškarac koji od svog tela odvaja najupečatljiviju sliku, sliku genitalnu, nju »oslobađa« i to oslobodenje navodi kao oslobodenje celoga društva; koji zamenjuje (ili udvaja) potčinjenost žena time što se proglašava istovrednim s njima (ono »Bolji sam od vas« povlači se pred »Svi smo jednaki«). A u isti mah uspeva da uštedi sebi otvoreno suzbijanje tako što, daleko od zabranjivanja, u red dovodi, oblikuje nove »potrebe«, obrazuje bića da uživaju u njegovim osobitim postupcima (genitalni kalup orgazma). Novo erotično muževno telo, kako čemo ga nazivati (da bismo ga razlikovali kako od ženskoga tela, tako i od nekog drugog mogućnog muškoga tela) odlikuje se, ukratko, sledećim: dovršeno je, centralizovano, prostornomerljivo, obuzeto aksiomatikom prihoda (makar i preko gubitka); zna samo za hijerarhije, samo za svrhovitosti, samo za nesloživosti, sve upisuje, radi na neprestanoj vezi koja tačno određene organe spaja s utvrđenim osetima; deluje namernim i ne napregnutim količinama; vazda teži sopstvenom jedinstvu, zatvara se pred svakim rasipanjem. Telo matematizacije afekata koje je srodno telu mužjaka utoliko što probira i ističe na sebi najočiglednije crte muške seksualnosti. Te crte uvećava, preobražava u uzor prividnog kruženja kadrog da hedonistički doživljaj muškarca nametne svim polovima. Čudnovata izvitoperenost tog binarnog sistema u kojem se muško iskazuje kao jedan samo pod uslovom da se žensko računa kao Nula. Ukratko, danas više ne treba reći »anatomija je sudbina«, nego »anatomija muškarca seksualna je sudbina žena.«

Pre svega, još uvek, poliglotska moć za koju nema povlašćenog jezika ili nosioca i koja čak ne bi bila sklona tome da danas govori samo jezikom oslobodenja. Moć koja je delimično napustila »seksualno suzbijanje« i smatra unosnijim da od muške genitalnosti načini novo merilo erotičkih i osećajnih razmena.

Živimo u navodno demokratskim društvima, ali uvek imamo monarhička tela, ustrojena tela, okupljena oko novoga pape: boga Penisa i dva njegova pomoćnika, testisa koji su ukrali venac transcendencije od duha i duše. U tom smo smislu mi, Zapadnjaci, svi opsednuti seksom, što znači opsednuti središtem. I još je to genitalno božanstvo samo apstrakcija koja umiruje time što briše razliku između polova (jer ništa tad nije manje genitalno od žene) i za zbivanje zna, seksualnost osamostaljuje samo zato da bi iz nje ispraznila svaku sadržinu, načinila puku utvaru sposobnu da činodejstvuje uvek i svuda.

Razgraničenje se više ne vrši između dopuštenog i zabranjenog, nego između Norme i Odstupanja od nje, što je uredba koja, daleko od toga da pod zabranom drži potisnute ali žive nagone, primorava svako telo da somatizuje muško genitalno ustrojstvo. Zato nema (a možda je nikad nije ni bilo) prevratničke povlastice seksualnosti: cela celcijata seksualnost već je montažni mehanizam s unapred dodeljenim mu mestom, pod naučnom paskom; uzalud su politizovane izopačenosti, pravljene od njih ideje, gesla, iznova otpočinje i samo delovanje sistema kojim se nadolazak libidinalne energije oblikuje prema muževnome telu kao prema isključivome stegu svih uživanja.

Pre svega, dakle, tlačenje putem sličnosti, tehnologija sladostrašca koja organe smatra tehničkim strojevima raspoređenim s ciljem da se postigne učinak, koja sistematizuje i racionalizuje osnovne oblike naslade i proizvodi genitalnu želju kako novi kategorični imperativ. Time se objašnjava to što žena ne postoji tamo gde se predstavlja, što se u muškoj fantazmatici uvek priziva samo kao glumica bez mogućnosti da izmeni ma i jednu reč u tekstu. Sigurno je da su se sve vrednosti skopčane s posedovanjem falusa srušile pod onim što je smešno ili gnusno; i sam muškarac delimično ih odbacuje, ali zato da bi ih zamenio nadmoćnošću usredotočenom na jednu jedinu stvar koja mu ostaje: njegov seks. On se obara (ili povlači) kao Gospodar samo zato da bi se odmah potom ustanovio u načelu zadovoljstva; skida maske Samodršca ili Oca da bi se ponovo pojavio samo pod znakom Erosa: manje falokratija nego genitokratija, moderna demagogija tela, poslednje lice ženomrštva. Ali ovo penisno unapređenje isto je tako kastrirajuće kao i ono staro zato što nas zatvara u istu alternativu: imati ga ili ne. Još doskora smo patili zbog ogromnih obaveza vezivanih uz položaj muškarca (čast, hrabrost, silovitost, čvrstina, itd). Danas patimo zbog dužnosti genitalnog

uživanja, zbog prinude na hedonističku delotvornost izraženu kroz neprekidnu erekciju/ejakulaciju. Reč »falokratija« sadrži jednu očiglednu neprilichnost, pošto se njome pretpostavlja da su muškarci gospodari žena; ako ima nekog gospodarenja, međutim, onda je žena rob roba. Roba pokornog slikama, utvarama, zavetovnog kodu muževnosti, slepoj nužnosti da stalno uvećava svoj učinak, da se vraća u igru beskonačnog duga. Postoji, dakle, muška histerija, tlačiteljska kao god i ženska. U novoj racionalnosti seksualnog oslobodenja penis je postao poslednje određene koje naša zejtinjava parenja pretvara u programirane koituse. Drugim rečima, što se seks više gubi kao razlika, to se više genitalno nameće kao orijentir, a telo se udaljava kao rasipanje.

Uporedo s ovim redom, nerazmrsvio spleteno s njim, mnoštvo sitnih narušenja, lakih nepravilnosti koje prave naprsline u njemu, prodiru u nj: novi ljubavni nered. Ne toliko nov — ne priprema alternativu, drugu neku vladavinu — koliko unosi zbrku, on kvari jedno stanje, uvodi krizu, širi zabunu. Nered što se smešta u svet koji nije ljubavni a pod dejstvom drugog nereda koji mu je prethodio ili mu je stran (pobuna žena, seksualnih manjina, raspad vrednosti, anarhija u vezi s kapitalom u najpoodmaklijoj fazi) ali čije su sposobnosti da izaziva poremećaj u društvenopolitičkoj ili simboličkoj oblasti nepredvidljive. Nered koji se ne zadovoljava time da se opire redu nego ga, što mnogo više uznemiruje, smućuje, skreće s pravca: tako svrgava genitalno kad red to genitalno uzdigne u geografsku istinu tela i tumačenja; izvrgava ruglu i samu ideju svrhovitosti spram svekolikih medicinskih, higijenskih, političkih, subjektivnih vrednovanja libida; daje na znanje da više nema stvarnog stanja želje kad se svi teolozi spasa još bore da odrede njenu obećanu Zemlju. Otuda potajni povratak — i na drugo jedno mesto — vrednosti koje bije glas da su zastarele: ljubavi osećajnih zanosa, idile i uzdah.

Puritanizam je jedino zabranjivao upražnjavanje seksa izvan pripisa, i samo na potiskivanje imao monopol. »Muževno« telo, podajući se kao hedonistička istina svih polova, hoće da se obdari i monopolom na predstavljanje erotskog. Njegovo ponovno stavljanje na tapet ogromno je napredak. Ali taj se napredak plaća manjom jasnoćom, manjom rešenju, vidljivim nazadovanjem, odsustvom ciljeva. To znači da sve postaje neizvesno čim nam se u sopstvenom telu valja suočiti s anatomskom i nasladivačkom instancom prema kojoj smo oblikovani i vaspitani. Zato je muška seksualnost danas bogata samo pitanjima. Ona odbacuje sve tradicionalne izvesnosti koje se odnose na nju. Loše odoleva — i to je dobro — upadu žena na ljubavnu pozornicu zato što u ženi ostvarenje želje osujećuje fantazam, tera nas da predviđamo scenarija na koja nismo ni pomišljali.

Muškarac, nekad polu—princ, danas polu—sluga, živi u međuvladi; on ima samo telo namesništva ili čistilišta, njegova dična bit se rasprišla, on boravi u međuprostoru, skida slike koje ne može uteloviti. No ova nemilost je i srećna prilika: odvojivši se od koda muževnosti, muški erotizam konačno može otkriti sopstvenu mnogoobličnost, otvoriti se za nepoznata zadovoljstva; pokreti žena, kao i pokreti homoseksualaca, daleko od toga da se obraćaju njegovom osećanju krivice, ne zahtevaju drugo do njegovu želju: umnožavajući lepezu raznih seksualnosti, oni uzdrnavaju sopstvenu, razgrađuju je, predlažu joj snop neiscrpnih i nepojmljivih iskušenja. Muškarac strada zbog kastracije, to jest baš zbog dodeljivanja falusa, on više ne podnosi to dijamantno i nepokvarljivo telo koje mu je dodeljeno, telo bez dupeta, bez govnetna, bez lica, bez utrobe, čistu ukrutljivu polugu što proizvodi spermu. On, uz to, nered vidi kao pomećaj koji ga muči i, u isti mah, kao obzorni poziv da s trajnosti falocentrizma prede na pokretljivost višestrukih ulaganja, na nepredviđene razmene.

Tekst o ljubavi tekst je s potankostima koji se oslanja o beskrajno sitna odstupanja, ne govori o menjanju života (nismo dovoljno ujedinjene da bismo obdarili sebe nekim »životom«), poziva na sasvim male prevrate tek, ne traži da naše želje uzima za stvarnost nego hoće da shvati čime druge stvarnosti, koje su nam strane, mogu poremetiti i zavesti naše želje.

U ovaj čas doživljavam nagrizanje tri uzora koji su po tradiciji zakrćivali ljubavno polje: bračni uzor za osećaj, androgini uzor za koitus, genitalni uzor za seks. Seksualnost više nema metafizičkih i religioznih svrhovitosti, nema više smisla ni prestupa, ni ispunjenja ni higijene ni rušenja. Od sada neprepoznatljiva ljubav ostaje bez putokaza; možda je baš to pometnja koji više ne može biti lična sudbina nego udes svakog u svima. Iskazati to oduzimanje obavezuje na veoma skromno pismo koje se izlaže opasnosti da bude glupo, odustaje od težnje da kaže sve, polazi od nekoliko orijentira koji su isto toliko i neizvesnosti, ne nakuplja saznanja nego zabune. Takav govor, konačno, pošto podrazumeva isto onoliko stilova koliko i ljubavnih doživljaja, i sam je već ta nepostojanost na delu, naslućivanje nevlasti i njenog potajnog veselja. Drugo nam mesto danas pripada, neodređeni prostor oslobođen zahvaljujući jednoj sablažnjivoj tvrdnji: postoji samo prevlast koja je poželjna, oduzeti pravo vlasti, narcisizmu svojstvenosti, upravo to jedina je prilika u ljubavi, kao u svakom zbivanju, da se doživi napon.

I Muške računice

VIDLJIVA SLADOŠTRAŠCA

ILI

UGOVOR O ORGAZMU

Muškarac i žena su goli, opruženi na krevetu. Upravo su se oprali, obrisali, uzajamno izmasirali: gledaju se, usne im podrhtavaju, počinjaju da se maze od pete do glave, potom muškarac zabada prst u sočnu brazdu svoje drugarice dok mu ova titra jaja i klizi kažiprstom po mošnicama. Ovaj uvod ne traje kraće od jednog ali ni duže od sedam minuta, vremenski razmak koji im je oboma omogućio da upadnu u prvu fazu uzbuđenja. Ne smeju se niti razgovaraju: žena pokadšto učini Ah, muškarac učini Oh. No to je zato što on, uprkos izričnim zabranama profesorovim, ima u ustima bombonu koja sprečava pravilan izgovor.

U tom nailazi sveti i škakljivi trenutak uvlačenja: katalog koji su prelistali pre ljubavi pokazuje da je položaj dana položaj Lotosa. Muškarac pušta stroj u pogon: stroj je skalamerija sastavljena od poluga i klipova, smeštena ispod kreveta, a deluje preko ručice koja se završava jednom vunom obloženom površinom koja, poput šake, lupka muškarca po guzici i podstiče njegovo saterivanje u partnerku. Žena sad nastoji da se otvori, ne zaboravlja ni vežbe iz respiratornog opuštanja što ih je prošlog meseca uvežbavala na seansama GON (Golemih organa nabreklih). Pritisak para raste, u to se mogu uveriti bace li pogled na potencijometar na noćnom stočiću, 11, 8, 11, 9, 12, 3, 12, 5, 13, 13, 4... Dvoje dahču, njihova brektanja nadovezuju se u neumitni krešendo, već su na platu, na platu već, ma je li to moguće, da, ovo će ispričati profesoru, ponosiće se njima, njihova bila udaraju s 99 odkucanja u minutu, muškarac, pak, polagano broji: 2 136, 2 137, 2 138, podešava frekvenciju na stroju tako da ga ovaj udar po guzovima malo brže, što ubrzava uvlačenje-izvlačenje njegovog penisa, žena duboko diše koristeći se tehnikom joge, pokušava da unapred izvede vežbe iz čulne usredotočenosti koje će pohatati narednog meseca u GRC. m. p (Grupi razmaženih cimbalara, masera-podmazivača), njena vagina skroz je vlažna, ona se mršti, usredsređuje se s najvećom pažnjom, kadli se odjednom razleže prva zvonjava budilnika! Nezgoda: još nisu svršili, kako sad to, pa malo su čak i izmakli bili. Muškarac ne shvata: nije se ponašao kao kakav vetrogonja, lepo je sedam puta obrnuo kitu u gaćama pre snošaja. Bilo kako bilo, on nastavlja sa svojim pokretima, a žena sa svojim, bubrezii joj se pripipaju uz ud koji sve brže ulazi i izlazi, sklapa oči, bitno je prevazići fazu platoa, budilnik, pak, zvrči po drugi put, nevolja, hoće li svršiti na vreme, ostalo im je još ciglo nekoliko minuta, nema veze, ovoga puta jamačno neće doživeti NOP (Neuporedivi orgazam potpunosti), ali po svaku cenu moraju izdejsstvovati MRDUP (manje resko drmanje udruženim pokretima), pustiće u pogon plan BRČMUKOS (bradavice — čmar — muda — klitoris — orgazam straobalni), sad muškarac draška svoju drugaricu po svim rupama a sam se daje pljeskati po guzici vrtoglavim tempom, zabio joj je palac u čmar, kažiprst u pupak, prstenjak u klitorisnu kapicu, srednji prst na sise, mali prst u usta, a prste druge ruke u nozdruve, očne duplje i ušne školjke. Tako krasno obavijena, žena ne može da omane i da ne poleti prema veličanju i to je trijumfalno prispече, vrhunac, ljubavnike su zahvatili jednovremeni nevoljni refleksni pokreti, svi njihovi mišići ritmički se grče, svaka kontrakcija traje 8 sekundi, žena ih doživljava 5, muškarac 3 1/2 i za to vreme izbacuje 10 cm³ belog semena zvanog spermatozoidi. Ura! uspeli su, uklopili su se u vreme, neće zapasti u mentalnu bolest. Odahnjuju, zrače, čestitaju jedno drugom. Sad više nemaju želja, mogu se ponovo obučiti...

Šta su oni to radili? Vodili ljubav po doktoru Rajhu (Reich), izvršili svetu funkciju orgazma, pravilno su, i ovim redosledom, izbegli: 1) neurozu, 2) karakterni oklop, 3) zastoju, 4) fašizam, 5) staljinizam, 6) rak. Od sada su to bića slobodna i ponosita, bića koja su savladala dve hiljade godina judeo-hrišćanskog suzbijanja seksualnosti.

Preobražaji nosioca obeliska

Koliko ideologija koja danas ugrožava slobode pojedinca nije religiozna nego medicinska, toliko pojedinca valja štiti ti ne od sveštenika nego od lekara.
Tomas Sas (Thomas Szasz)

Za divno čudo, u svim besedama o modernosti, uživanje nema pola; o njemu se govori podjednako, bio u pitanju muškarac, bila u pitanju žena; reč je srednjeg roda, odnosi se na obe strane čovečanstva kao da se po sebi razume da sve što važi za muško biće može ipso fakto važiti za ljudsko biće uopšte.

Od Frojda (malo), od Rajha (naročito), neprestano nam utuvljuju jedno te isto: niko ne može umaći orgazmu. Tvoje uzbuđenje, tvoje maštarije, tvoji instinkti, ako im neko ne odredi genitalni cilj da ga konkretno ostvare, samo su patologija, izopačenosti, detinjarije. A tvoje detinjarije, ako nisu uklopljene u program uživanja, pale samo bolesnike i ludake. Nema snažnog zadovoljstva bez dokraja dovršenog, odraslog, genitalnog zadovoljstva. »Formula orgazma formula je živog« (Rajh), i ako se ti, kukavče, ne držiš ko pijan plota tog orgastičkog toka u sebi, znači da nisi dostojan da budeš živ, znači da te je »emotivna kuga« već zakačila.

U oblasti erotizma, sve ideologije »oslobođenja« predlažu nam samo jedno: orgastički realizam, uzapćenje tela od strane genitalnog isto onako kao što je socijalistički realizam totalitarna perverzija umetnosti. Jer, istim zaštitnim znakom uživanja obuhvatiti nagoni pokrenute doživljaje muškog i ženskog, međusobno veoma neslične, to u današnjim okolnostima znači sudski potvrditi prevlast muškarca nad ženom i nastaviti s tim da se od muškog orgazma (ejakulacije) pravi orijentir naslade oko kojeg se sređuje svekoliki ljubavni obred. Žena se tako obavezuje da podržava svog ortaka, a ovaj je pozvan da svekoliko svoje višebližje omedi u posni spermatički trzaj. Čim kročimo u oblast libidinalnog, bajke o seksualnoj praksi muškarca neminovno pretvaramo u istorijski program.

Vilhelm Rajh obeležava taj trenutak kad se suzbijana seksualnost izvrće u sveprisutnu, napasnu genitalnost. On svečano najavljuje modernu potragu zapadnog čovečanstva za orgazmom, magijsko-medicinski kult što ga beli čovek gaji prema nasledivačkom vrhuncu. Danas je orgazam, u svim oblastima, glavna reč, žiza i stecište svih nagoni pokretača: postao je nov put spasenja kroz telo, »dopuna duši« neophodna našoj seksualnosti. Kad Rajh predlaže seksualno oslobođenje on nas, dakle, poziva na oslobođenje muške genitalnosti, besedi mužjačke seksualne pustoši, i samo njoj, želi da da reč; svakako, ne svodi se celo njegovo delo na ovu — dvosmisleno — odbranu orgastičkog kapaciteta; ipak, ovaj se u njemu poništava do najtananijih analiza. Brkajući negu i oslobođenje, ponavljajući ovaj u pravom smislu reči ideološki gest koji hoće da u prirodnu pojavu pretvori ono što pripada samo povesti, rajhova seksualologija istim pokretom briše i mušku homoseksualnost, i ženu: pošto se ni jedno ni drugo ne uklapaju u njegovu teoriju, onda su to

večni odstupnici od discipline koja je jednu pojedinost ustanovila kao normu pa tu normu utelovila u životu, u sveopštosti.

Za muškarca je seksualni odnos vazda dramatična priča o jednom biću koje želi da uživa u telu neke žene, a redovno završava tako što uživa u spovštenim organima (i samim tim se lišava načina da još uživa u toj ženi). A o muškome zadovoljstvu najmanje što možemo reći jeste da je kratko i ne jako. Ejakulacija je obećanje koje se ne može održati: muškarac ima utisak da će poleteti, planuti, ali samo se satire, splasnjava, sopće. Umire, a čak se ni raspao nije: pomislio je da je uništenje ono što je zapravo bilo samo samoubistvo. Već gotovo, misli: ali tek je počeo bio da gubi glavu, a već je sve nestalo. Ejakulacija je uvek: »to nije ono pravo«. U odnosu na ono što se očekivalo, to nije ono pravo. Najjači i istovremeno najbeznačajniji obrt: lako se dostiže, brzo zasiću-je, siromašno u osetima.

Ejakulacija nije samo privremena, ona je uvek preuranjena, pre vremena, istrčava pred rudu; ne nailazi kad joj dode vreme, ne zavisi ni od kakvog sazrevanja, iznenadna je, nepredvidljiva. Na svaki način, katastrofalna. Sve sune odjednom: reka ispuštene semene tečnosti, u muškarcu ne ostaje ništa, sve je rečeno, on je »zadovoljen«, drugim rečima, mrtav, iznuren, neupotrebljiv, nesposoban za bilo kakav nastavak. Pošto su iz njega ispražnjene mogućnosti za uživanje, njegovo telo svedeno je na čisto animalne funkcije: to je hladno, prozračno meso koje se pokorava samo načelu samoočuvanja, stroj bez oseta, puka korisna narava. Njegov polni organ za njega više nema smisla, može ga pipkati, barata ti njime, rastezati ga, ne oseća ni prijatnost ni neprijatnost, spao je na besmislen, beznačajan život. Za onoga ko je hteo da ispuca svoje postojanje u kratkom rasprskavanju intenziteta, pad je ravan uzlazno me zanosu kojem se bio posvetio. »Orgastička moć«, veli Rajh, »jeste sposobnost prepuštanja plimi biološke energije bez ikakvog kočenja, sposobnost potpunog pražnjenja svakog seksualnog uzbuđenja putem nevoljnih grčenja prijatnih za telo.« To što Rajh zove »moć« valja zvati udesom: jer, ne prepuštamo se mi plimi biološke energije, nego je gubimo, rasipamo, spiramo. Strepnja orgazma nije toliko strah da će nas satrti genitalni vrhunac, koliko strah da ćemo biti grozno razočarani: tolika frka za tako malo. Mora onog ko polno opšti jeste izlivanje (a to znači i izirvanje), strah da ono ne pobeagne, podmuklo ne utekne, panika pred onim što će uslediti, pred rasulom, splasnjavanjem, krajem koitusa. Ukratko, baš vrhunska radost uvlači muškarca u takav nered, u toliki gubitak energije da je sreća koja je posredi, umesto da bude sreća u kojoj bi mogao uživati, toliko protivrečna da se može uporediti s patnjom. Posle orgazma muškarcu ne nedostaje srce, nego telo, strahovito pustošenje oduzelo mu je moć.

Ejakulacija je kao nada bez nade: dok opšti, mužjak očekuje da će njegovo uživanje biti snažno, žestoko, zato što u telu prima žustre znake najave; ne očekuje previše jer se seća ranijih navrata, pozna je on svoje granice, svoje biološke mogućnosti (3 ili 4 kontrakcije koje će istisnuti semenu tečnost iz njegovog boravišta, što sve ne traje duže od 30 sekundi); ipak, još uvek očekuje malo mnogo, nerazborito uobražava da će se sve iznedeuha izmeniti, da će se i u njemu razulariti iste one sile koje sad drmaju njegovu ortakinju; cepa se, dakle, u tri pravca, između tri nadaanja i beznada koja mešaju kockice sve do konačnog — očigledno razočaravajućeg — raspleta i rešenja zapleta. Suštinska ideja naše erotike možda je ideja o preuranjenosti muškog slabostrašća (pravo čemu uče malog mužjaka jeste da se ne prepušta, da odlaže svoje uživanje na sve načine, pa i one najgrotesknije).² U ejakulaciji, muškarac se slaže s dopšćenem jednog žestokog i jedinstvenog kraja: postoji u koitusu neka vrsta apokaliptičkog sunovraćivanja nastalog iz neizostavnosti pijanstva; zadovoljstvo je neizostavno, najmanja ga malenkost budi, evo, već je blizu; muškarac se šteti, ali jedva.

Viden za sićušni orgazam, muškarac je viden za većitu strepnju: osuđen da uživa ispod svojih mogućnosti i, da bi to postigao, prinuđen da svakovrsnim tehnikama zaležuje svoju manjkavost. U takvim okolnostima njegova ulaganja u penis mogu biti samo dvosmislena: penis je istovremeno i dobar i rdav objekt, i neprijatelj i saveznik, on i nagrađuje i prikraćuje, sedište je najbogatijih oseta i organ koji otima telu celokupnu njegovu čulnost. Ne znači to da je nemoguće ukinuti svu onu jasnovidost koja rastažuje muškarca, nego mu je moguće da tu jasnovidost primeni samo na beskrajno mala zbivanja koja niti ispunjuju niti šire njegovu svest. Bataj je erotizmu odredio kao cilj obaranje svih prepreka; odlika muškog bića, međutim, jeste da ono nema šta da obori, šta da sruši, a čim pode svojim prirodnim tokom odmah je ograničeno zato što je granica ono samo. Muškarac želi da dospe na drugu stranu, ali ne može se konačno odvažiti te mudro ostaje s ove (otuda kod Bataja, na primer, slutnja, čežnja i gadenje pred sladostrasnim ushićenjem žene — o kojoj piše kao o »kučki«, »krmači«, »kloaki« — ljubomora mužjaka koji užasnutu pljuje na ono za čim žudi, opčinjen).

S onu stranu orgazma počinje nepojmljivo, a mi nemamo načina da mu se izložimo. To nepojmljivo — za koje pretpostavljamo da ga žena dostiže — istovremeno je, dakle, i predmet naše zavisi i izraz naše nemoći. Mi proklinjemo to izlivanje semene tečnosti koje više održava nego što prekoračuje naše granice, koje oponaša izlaz a vodi u zakutak. Za ejakulaciju se smatra da nas izbacuje iz nas, mi više ne možemo da izdržimo, pokret što nas nosi zahtevao bi da se skršimo. Ali stvarnost tog ispuštanja ni u čemu se ne može uporediti s našim htenjem da prekoračimo život u nama. Žudimo za voljenim bićem pod uslovom da uzbuđenje u nama raste malo pomalo; ali, dešava se suprotno od toga, i mi treba da se zadovoljimo jednim mehanizmom koji u nama majmunšes smrt i ublažava naše mede. Uživanje žene bez odlaganja nas odašilje na granice naše želje. Ne samo što se ne možemo obeznaniti, nego nas praska ejakulacije ostavlja bez glasa, lišava svih rezervi; grizući se od jada zaključujemo da svaki naš utrošak iziskuje popravku, čekanje, strpljenje, oporavak uz odmor i obrok. A za onoga ko je, držeći se saveta doktora Rajha, očekivao sve od te ejakulacije (da se pomeša s kosmosom, ništa manje!), koitus je morao postati ogromno raskršće telesnih razočarenja.

Gadna nezgoda ejakulacije: nailazi bez prepreka, laka je, tupava »a nadasve okaljana rasplodnim utilitarizmom (. . .), lično zadovoljstvo žrtvovano produžetku vrste«³. Muški orgazam nije, kao ženska ekstaza, preobraženje bezbožnog tela, prepredeno izvidanje, sporo i tankočutno buđenje nečuvanih moći ploti; nego je pražnjenje, rasterećenje, trenutno ukidanje napetosti, sve ono što ga čini srodnim izmetini; muško biće se ne razdire, ono se olakšava, izbacuje višak semene tečnosti što se nakupila u njemu. Imamo li prava da taj kratki trzaj — a nije mnogo važno ponavlja li se on dva, tri četiri ili pet puta — podižemo, poput Rajha, kao svetionik svekolikog uživanja?

U trenutku prosipanja, muškarac je podeljen, rasepljen; on sude-luje, protivrečno, i u dubokome hedonizmu celokupne pokretne sile (na vrhuncu je svoje moći) i u razaranju te sile; on uživa u krajnjoj čvrstini svog tela (sva njegova energija je napeta) i u njegovoj kolebljivosti, njegovom bliskom slabljenju (naglo će se srozati, najveća njegova snaga podudariće se s najvećom slabošću). Ejakulacija je jamac te čudljive pojave da deo uživa u ime celine, orgazam daje penisu ovlašćenje da uživa i postane nosilac kadar da predstavlja celinu. Kao da je postojanje manje-više senzibilizovanih erogenih zona plaćeno hladnoćom i bezosećajnošću ostatka tela. Svi privrženici orgazma imaju istu čežnju za Velikom Živom Celinom čiji bi ud bio odvodni kanal i trijumf u isti mah, svi uzdižu ideju o »orgastičkoj potrebi«, organsističkoj metafori za neuzvratnu i hijerarhijsku zavisnost dela od središta.

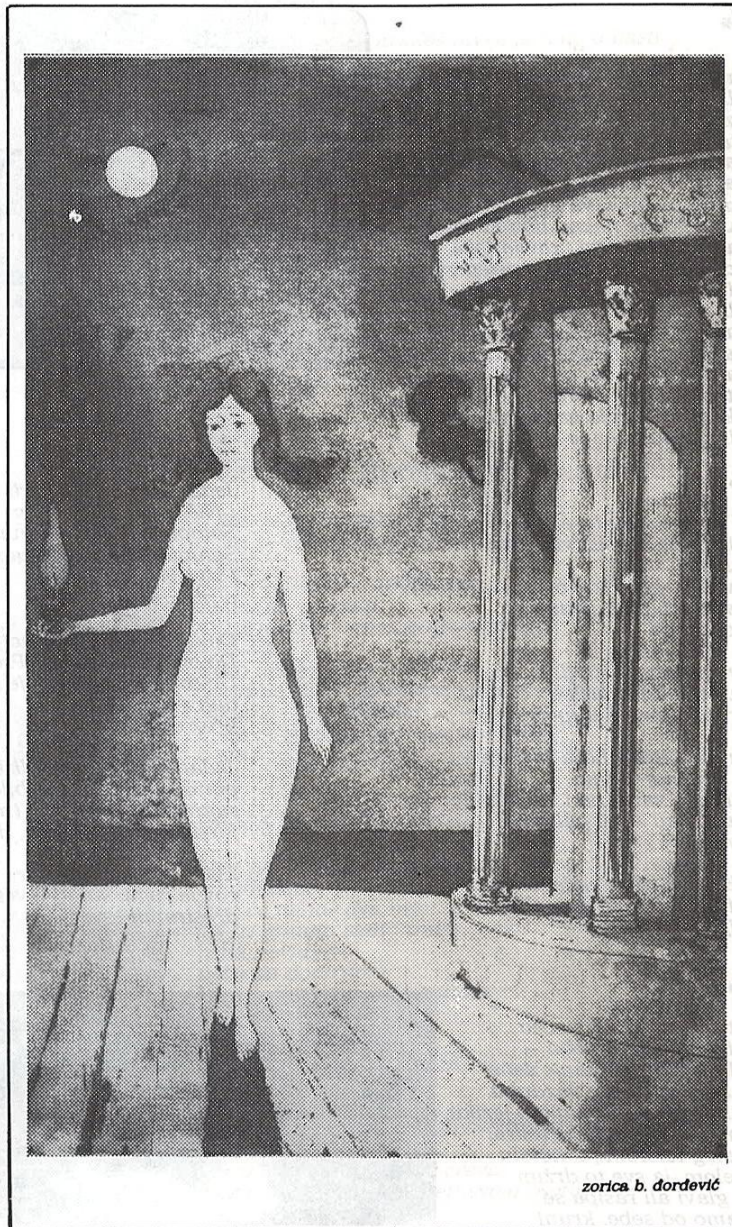
Ejakulacija je, da parafraziramo Bataja, povlađivanje smrti u samom njenom ispunjenju. Čovek uživa jedino zato da bi okončao s uživanjem, njegova je naslada gilgotina, kad njegova želja dostigne vrhunac to znači da je već ponovo spala. Pad ljubavnog potencijala posle koitusa, ako i postoji, može postojati samo kod onog muškarca i kod one žene koji štancuju svoje zadovoljstvo po muškom kalupu uživanja. Muška ljubav sklona je samouništenju onoliko koliko teži sopstvenome ostvarenju: na muškarca pada senka a da on nije ni upoznao rasprskavanje svetlosti; postao je pepeo a ni raspalio se nije; izgubio je energiju a nije ni osetio tu naglost. Očekivao je buktanje: dobio samo prasak petarde. Ako je muška životinja tužna posle koitusa, to je zato što je stračila toli-ko energije u takvu sitnicu.

U ženi muškarac ne želi sopstvenu prestojeću ejakulaciju, nego Drugog, potpunog stranca, a orgazam tek slučajno (i kao neka vrsta odšete za zadovoljstvo) dolazi da premapotpiše to posedovanje. Jer, da je istresanje sperme zaista bio cilj, razlog postojanja, vrhunski put muškoga libida, to bi značilo da u vagini, usnama, dojčkama, klitoris, stražnjici, bedrima, licu, kosi, muškarac želi samo sopstvenu biološku organizaciju, to bi značilo da u ženi muškarac želi jedino sebe samog, da muškarac želi samo muškarca. Ženski predeo, međutim, ima za njega ogromnu privlačnost baš zato što on u njemu naslućuje erotični režim sasvim drugačiji od vlastitog, a to za čim žudi jeste apsolutna simetrija a ne preokrenuta sličnost.⁴ Muškarac neće ejakulaciju, on hoće rastakanje, sveta ushićenja, nečuvenu uzburkanost najrazličitijih oseta: ovo potpuno razdešavanje, daleko od toga da ga plaši, on i priziva svim svojim žudnjama, ali dobija samo podsmeha vredan orgazam, a osećanje neumanjive ograničenosti koja ne samo što ga lišava erekcije nego mu nameće i utisak — nepodnošljiv — da je suštinski isključen iz uživanja, neprestano oštećuje, spljeskava, otrcanim čini njegovo zadovoljstvo. Za odbranu orgazma ispostavlja se, tako, da je proizvodno krojenje kape oboma partnerima u polnome odnosu (za koji je sigurno da u njemu muškarac mora patiti isto koliko i žena). Ejakulacija, konačno — viđena kao obavezni scenario — samo je poslednja seksualna prinuda (ona za koju izgleda da postavlja temelj odnosu, i da ga, u isti mah, zaključuje), nadmoćni mit zahvaljujući kojem se dva člana para pretvaraju da se vraćaju prirodi, seksu kao prirodi. »Jednodušnost dokazuje saobraznost organa, ali ništa u korist voljene stvari« (Sad).

Rajhovo je nasilje, dakle, u tome što beskonačnost nagonskog univerzuma svodi na prinudnu konačnost muškog uda i njegovih malih oruđa: njegova se prostota najpre izvodi po cenu jedne terorističke redukcije, redukcije u pravom smislu reči »homoseksualne« koja i ne trepnuvši briše svaku libidinalnu drugost. Na svoju nesreću, kao »nosilac zametaka«, pa time i potčinjen količinskome, muškarac želi da tome potčini i ženu i da je natera da poveruje kako zajedno tegle isto breme. Tako muška seksualnost zbraja rasipanje i govori o njemu; daje prvenstvo trošenju a podvlači, za razliku, kukavnu mlitavost svog truda; ne želi toliko zadovoljstvo koliko brojku, čarobni broj, ne toliko nasladu koliko vlast (ona koja »vladati« može samo po cenu strahovite podvale); saziva krajnje izopačenosti ne bi li se oduprla svojoj jednoličnoj pravilnosti; sanja o ekonomiji davanja i izdatka zato što pati od cicijašluka; traži smrt a nalazi samo zadihanost. Muški mit o orgazmu škodljiv je, pre svega, za same muškarce.

O čemu sanja muškarac dok se pari? Sanja o tome da se može prepustiti a da to prepuštanje zadovoljstvu ne okonča njegovo uzbudjenje, sanja o tome da uživa kao žena, bez kraja, bez predaha, u bezuslovnom gubitku sopstvenog bića. Ženska ekstaza tako postaje njegova utopija, nešto o čemu mašta i što mu je zabranjeno, ali i uznemirujuća pretnja koja mu otkriva njegovu inferiornost u odnosima sa vrstom, istorijom, životom. Ne samo što se teško uzdržava, što vrebja ejakulaciju kao pretnju koja će mu oduzeti erekciju, nego zna da će mu ta pretnja, kad se ostvari, pružiti samo podsmeha vredno zadovoljstvo (ili, u najmanju ruku, zadovoljstvo žalosne kratkoće). Tad smrt erekcije, ukratko — smrt, biva elementarna nesreća koja na videlo iznosi ništavnost nesuvislog muškarčevog zadovoljstva.

Zašto ne bismo zamislili spisak od deset nezgoda penisa: visi, klati se među nogama kao deo satnog mehanizma, ranjiv je, pasivan, jogunast, diže se kad ga niko ne zove, u ključnim trenucima ostaje mlitav, kad je nabrekao sprečava svako koraćanje, pri počinku se u međunožju drnda o jaja, ima ograničenu moć zalivanja, itd: »Ta u isti mah strašna, čorava, pomamna i većioto osujećena, glupa strana tih organa.«⁵ Ali sve te neugodnosti nisu ništa u poređenju sa sledećom: pojavljivati se na pozornici na mahove, i posle štrcanja iščekivati u kulisama.

zorica b. dordević

Trijumfalnim zapadnjačkim načinom vođenja ljubavi prevodi se suštinska teskoba muške klase. To o čemu seksualni atleta onako spektakularno trubi pre svega je njegova sopstvena slabost: kad falus označuje kao metonimijski produžetak njegovog srećnog vlasnika, kad o vlastitim dostignućima pripoveda grozničavo količinskim rečima i potvrđuje se spram svih seks-na-eks majstora, kukavica što ga tupe na ulici, što šeptriljaju pravo iz šlica, on opet samo bajanjem otklanja nestalnost svog erotizma. »Bokte, al' sam joj ga nabio«: poslednji poklič pobednika istovremeno je i priznanje. Bestidni Herkul zacopan u vlastitu opermu pre svega je dete koje oplakuje svoju lakovernost.

Prevod: Jelena Stakić

1. Proizvodnja ludila (Fabriquer la folie, Payot, 1976)

2. Od tih postupaka navedimo sledeće, uzete iz najrazličitijih civilizacija: tužne misli — muškarac zamišlja da tuca nekog gabora ili da mu se na život sručila neka grdna nesreća — pritisak prstiju leve ruke na mesto između mošnica i čmara, prekid uvlačenja i izvlačenja penisa u truhlu, prskanje glavica, anestetikom u obliku spreja ili aerosola (obaviti dvadesetak minuta pre odnosa), kontrola disanja, kontrakcije analnog sfinktera. Evo i s naše strane nekoliko omiljenih načina kontrole: na dan odnosa s žuđenim bićem, potopiti penis u štirak i ostaviti tako sat-dva; zajemčena ukrućenost u naredna dvadeset četiri sata. Ili pak: napraviti kalup dignutoga uda pa taj kalup nositi na svaki odnos (postarati se da se zidovi dobro izbruse kako se partnerka ne bi ozledila). I još: ejakulirati na usta: zafrknuti penis nastavlja da se diže čekajući one semenke što nikako da stignu (ovaj postupak međutim, iziskuje veliku usredsređenost i mnogo organske spretnosti). Pa onda: začepiti mokraćni kanal zapušačem koji je uzićicom spojen s rukom odnosećeg se. Kad ovaj hoće da ejakulira, povlači uzićicu koja izvlači zapušač koji oslobađa spermu (pošto zapušača još nema u prodaji, najbolje je svojeručno ih izraditi). Podsetimo ipak da je od svih tih postupaka najdelotvorniji onaj koji se sastoji iz toga što se polnom odnosu uopšte ne pristupa — što stopotodno odstranjuje svaku opasnost od prerane ejakulacije — stvar koju seksolozi, u gnusnoj zaveri čutanja, odbijaju da povere svojim muškim mušterijama.

3. Zwang, *Le Sexe de la femme*, Ed. J. — J. Pauvert, str. 212.

4. Da bismo se u to uverili pročitajmo veoma lep tekst Hélène Cixous u *La Jeune Née* (10/18, 1975), tekst koji u ženskom uživanju ocrta jednu ekonomiju obnavljanja i rasipanja koja ama baš nikakve veze nema s orgazmom po Rajhu.

5. Claude Simon, *Histoire*, Ed. de Minuit, str. 251.